

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobce JUDr. K. K.,** zastoupeného JUDr. Pavlou Plašilovou, advokátkou se sídlem Jakubská 1, Brno, proti **žalovanému Finančnímu ředitelství v Brně**, **se sídlem náměstí Svobody 4, Brno**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2001, čj. FŘ/110-10047/2000-0107, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Ca 250/2001, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2003, čj. 29 Ca 250/2001 - 36,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2003, čj. 29 Ca 250/2001 - 36, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného (dále též „stěžovatel“) označeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Brně II (dále jen „správce daně“) – dodatečnému platebnímu výměru č. 1000000558, čj. 114652/00/289913/8635 ze dne 13. 9. 2000, jímž byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 1995 ve výši 171 775 Kč. Žalovaný rozhodnutím o odvolání změnil rozhodnutí správce daně tak, že dodatečně vyměřenou daň změnil z částky 171 755 Kč na částku 172 275 Kč. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný mj. uvedl, že byly konstatovány nesrovnalosti v živnostenských listech a účetních dokladech p. K. B., na jejichž základě nebylo prokázáno, že by tento subjekt žalobcem fakturované stavební práce provedl. Tyto nesrovnalosti nebyly podle žalovaného rozhodujícím důkazním prostředkem, ale jedním z mnoha důkazů, jež byly v souladu s § 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“)

hodnoceny ve vzájemných souvislostech. Žalovaný dále uvedl, že v případě p. M. se nejednalo o svědeckou výpověď, ale pouze o telefonickou informaci, v níž p. M. správci daně sdělil, komu svou obchodní společnost odprodal; o tomto hovoru pořídil správce daně úřední záznam. Žalovaný dále uvedl, že ani v případě p. J. V. se nejednalo o výslech svědka podle § 16 daňového řádu, nýbrž o výslech tzv. osoby přezvědné, jehož účelem bylo zjištění co nejvíce skutečností týkajících se faktického provedení oprav v roce 1995 v žalobcem pronajaté nemovitosti. Na základě obecných tvrzení p. V. pak byl proveden výslech svědků, a teprve tyto svědecké výpovědi použity správcem daně při rozhodování jako důkazní prostředek.

Žalovaný konstatoval, že byly zjištěny pochybnosti o podnikatelské činnosti p. B., jenž neměl živnostenské oprávnění ke stavebním činnostem, a v jeho příjmech nebyly zahrnuty faktury za žalobcem hrazené stavební práce. Proto začal správce daně zjišťovat, zda skutečně došlo k opravě střechy a provedl výslech jednatele společnosti vlastnící uvedenou nemovitost p. J. V., jenž při ústním jednání uvedl informace týkající se nemovitosti ležící na ulici P. 5, B., kterou má žalobce v nájmu. Poté provedl žalovaný výslech pracovníků údržby p. V., D. a K. Těmto svědeckým výpovědím byla účastna rovněž zástupkyně žalobce a bylo jimi zjištěno, že tvrzené stavební práce na objektu nebyly provedeny. Dopisy, jimiž žalobce dal majiteli nemovitosti na vědomí potřebu oprav střechy, podle sdělení žalovaného nebylo možné osvědčit jako důkaz, neboť není prokázáno, že byly jednateli majitele nemovitosti p. J. V. skutečně doručeny. V daném případě nebylo možné výdaje spojené s opravou střechy na pronajatém objektu považovat za výdaj, který by žalobce prokázal ve smyslu § 31 odst. 9 daňového řádu a ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), neboť povinností žalobce bylo prokázat realizaci prací, nikoliv pouhé předložení faktury a pokladního dokladu. Další skutečnosti namítané žalobcem v odvolání shledal žalovaný jako pouze formální pochybení správce daně spočívající v chybách v psaní resp. počtech. Závěrem žalovaný uvedl, že ve smyslu § 16 odst. 2 písm. c) daňového řádu je povinností žalobce předložit veškeré účetní doklady a písemnosti prokazující hospodářské a účetní operace a § 31 odst. 9 téhož zákona ukládá povinnost prokázat všechny skutečnosti, jež je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu je žalobce správcem daně vyzván. Důkazní břemeno leží tedy na daňovém subjektu, a vzhledem k tomu, že výdaj doložený pouze formálně účetními doklady nebyl za skutečně realizovanou a provedenou opravu pronajatého objektu, nebylo jej možné ve smyslu § 2 odst. 7 daňového řádu uznat jako výdaj podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2003, čj. 29 Ca 250/2001 - 36, bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno pro vady řízení a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku soud prvního stupně uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost spočívající v rozpornosti odůvodnění. Napadeným rozhodnutím žalovaný jednak uvedl, že výdaj doložený pouze formálně účetními doklady nelze ve smyslu § 2 odst. 7 daňového řádu uznat jako výdaj ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Podle názoru soudu měl však žalovaný uvést, jaký byl skutečný obsah právního úkonu, v čem žalovaný spatřuje zastřený stav včetně řádného zhodnocení, z jakých důkazů tak dovozuje. Žalovaný však současně aplikoval § 31 odst. 9 daňového řádu a vytkl žalobci neunesení důkazního břemene. Z toho však podle názoru soudu nelze zjistit, na jakém právním základě je toto rozhodnutí žalovaného postaveno; tato vada způsobuje podle názoru krajského soudu nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost.

Dalším důkazem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí je podle názoru soudu i skutečnost, že žalovaný v rozhodnutí vycházel z protokolu o ústním jednání správce daně s p. J. V.,

z něhož vyplynulo, že opravy střechy na nemovitosti nemohly být provedeny; z citace protokolu vyplývá, že byl jedním z důkazních prostředků. K námitce žalobce v odvolání však žalovaný uvedl, že J. V. nebyl vyslechnut jako svědek, ale pouze jako osoba přezvědná. V takovém případě však neměl být podle názoru soudu protokol o ústním jednání s touto osobou osvědčen jako důkazní prostředek, neboť při jeho pořízení nebylo respektováno ustanovení § 16 odst. 4 písm. e) daňového řádu. Z protokolu o ústním jednání ze dne 15. 3. 2000, sepsaného s p. J. V., vyplynulo, že vypovídal jako osoba přezvědná. Ve skutečnosti však podle názoru soudu tato osoba vypovídala o skutečnostech, které vnímala vlastními smysly a proto měla být vyslechnuta jako svědek v souladu s ustanovením § 16 odst. 4 písm. e) daňového řádu a žalobce měl mít možnost klást tomuto svědkovi při ústním jednání otázky. Ze všech uvedených důvodů Krajský soud v Brně rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uvedl, že rozsudek spočívá na nesprávném posouzení právní otázky soudem prvního stupně a proto jej považuje za nezákonný. Stěžovatel odmítá názor soudu, že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Z textu rozhodnutí o odvolání je totiž zřejmé, že poplatník daně z příjmu fyzických osob neunesl důkazní břemeno podle § 31 odst. 9 daňového řádu ohledně tvrzení, že jím vynaložený výdaj byl uskutečněn za opravu střechy pronajatého objektu a je tedy výdajem podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Stěžovatel uvedl, že v jeho rozhodnutí byly uvedeny dostatečné důvody, pro něž stěžovatel dospěl k závěru o neunesení důkazního břemene žalobcem ohledně výdajů na opravu střechy jako daňově účinných.

Stěžovatel dále namítl, že žalobce v průběhu daňového řízení kromě písemností přeložených na základě výzvy správce daně nic dalšího nepředložil a nenavrhl provedení žádných dalších důkazních prostředků. Nepožadoval tedy výslech osoby provádějící stavební dozor. Žalovaný uvedl, že jako svědci byli vyslýcháni p. M.V., F. D. a P. K., ústního jednání s nimi se zúčastnila zástupkyně žalobce a využila práva daného jí § 16 odst. 4 písm. e) daňového řádu. V souvislosti s ověřováním těchto skutečností správce daně zjistil, že p. B. neměl živnostenské oprávnění ke stavebním činnostem, a dále byla zjištěna skutečnost, že v příjmech p. B. za rok 1995 nejsou zahrnuty faktury za žalobcem hrazené práce.

Podle názoru stěžovatele posuzoval soud ústní jednání správce daně s jednatelem vlastníka nemovitosti vytrženě z kontextu odůvodnění rozhodnutí žalovaného. P. J. V. totiž coby osoba přezvědná uvedl pouze informace týkající se dotčené nemovitosti a sice tu skutečnost, že opravy střechy provedeny nebyly a ani bez jeho vědomí provedeny být nemohly. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného byl kladen důraz na ústní jednání s pracovníky údržby objektu, kteří vypovídali jako svědci. Odlišné posouzení postavení p. J. V. soudem (jako svědka a nikoliv osoby přezvědné) pak má pouze ten dopad, že k výpovědi této osoby nemohlo být při dokazování přihlédnuto. K uvedené námitce jako k případné vadě řízení by správní soud měl přihlédnout jen v případě, kdy by tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. O takovou okolnost se však podle názoru žalovaného v daném případě nejednalo, nicméně soud prvního stupně pokládal takové ústní jednání, o němž nebyl žalobce informován, za skutečnost přispívající k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti.

Žalovaný dále uvedl, že žalobcem předložený účetní doklad nebyl shledán daňově uznatelným z hlediska § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. V daném případě nebylo prokázáno faktické provedení vykázaných prací a z tohoto důvodu nebyl uvedený účetní

doklad uznán za daňově uznatelný výdaj. V tomto smyslu pak bylo použito ustanovení § 2 odst. 7 daňového řádu s doplněním, že ohledně tohoto důkazního prostředku žalobce neunesl důkazní břemeno. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2003, čj. 29 Ca 250/2001 - 36, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud správně vyhodnotil napadené rozhodnutí jako nesrozumitelné a tedy nepřezkoumatelné, neboť žalovaný současně uplatnil ustanovení o posouzení tzv. zastřeného úkonu a současně tvrdil neunesení důkazního břemene žalobcem; obě argumentace se přitom týkají stejné skutečnosti. Žalobce uvedl, že protokol sepsaný s p. J. V. byl nesprávně používán jako důkazní prostředek, ačkoliv dotyčný nebyl slyšen jako svědek. Žalobce se tím cítí být výrazně zkrácen na svých právech již proto, že má s vlastníkem objektu rozporné zájmy. Nelze souhlasit s tvrzením stěžovatele, že vytýkané vady daňového řízení neměly vliv na zákonnost rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že je žalovaný v pozici silnější strany a nikoliv v postavení strany rovné daňovému subjektu, měl by být na přesnost jeho odůvodnění kladen značný význam. Žalobce uvedl, že stěžovatel v kasační stížnosti nepopřel, že rozhodnutí je nesrozumitelné a nepřezkoumatelné a že jemu předcházející řízení trpí závažnými procesními vadami. Dále žalobce namítl, že argument, že p. J. V. nebyl „klíčovým svědkem“, byl žalovaným nově uplatněn až v řízení o kasační stížnosti, ačkoliv jej žalovaný mohl uplatnit již v řízení před soudem. Ze všech uvedených důvodů žalobce žádá, aby kasační stížnost byla zamítnuta a byla mu přiznána náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Kasační stížnost je důvodná.

Důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy stěžovatelem tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. První námitkou kasační stížnosti stěžovatele je nesprávné posouzení otázky, zda je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost z důvodu, že v něm není srozumitelně vyložen vztah mezi tvrzením o neunesení důkazního břemene ohledně výdaje na opravu střechy pronajatého objektu a tvrzením o tzv. zastřeném právním úkonu.

Podle § 2 odst. 7 daňového řádu se při uplatňování daňových zákonů v daňovém řízení bere v úvahu vždy skutečný obsah právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro stanovení či vybrání daně, pokud je zastřený stavem formálně právním a liší se od něho. Ustanovení § 31 odst. 8 a 9 daňového řádu rozvrhují důkazní břemeno mezi daňový subjekt a správce daně. Správce daně prokazuje podle § 31 odst. 8 daňového řádu doručení vlastních písemností daňovému subjektu, existenci skutečností rozhodných pro užití právní domněnky nebo právní fikce, existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí a záznamů, vedených daňovým subjektem, a existenci skutečností rozhodných pro uplatnění zákonných sankcí. Podle § 31 odst. 9 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny okolnosti, které je povinen uvádět

v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že propojení institutu tzv. disimulovaného právního úkonu ve smyslu § 2 odst. 7 daňového řádu a institutu neunesení důkazního břemene daňovým subjektem podle § 31 odst. 9 daňového řádu nebylo v daném případě na místě, avšak nejednalo se o pochybení natolik intenzivní povahy, že by se z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného stalo nesrozumitelným a tedy nepřezkoumatelným. Nejvyšší správní soud neshledal, že by mezi těmito právními instituty existovala logická vazba, avšak z rozhodnutí žalovaného jako celku je patrné, že žalovaný vytýkal žalobci neunesení důkazního břemene ohledně tvrzené opravy střechy pronajaté nemovitosti. Nejvyšší správní soud konstatoval, že tuto právní otázku posoudil Krajský soud v Brně nesprávně, neboť z rozhodnutí žalovaného bylo možné učinit závěr o tom, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně svých tvrzení, neboť neprokázal výdaj vynaložený údajně na opravu střechy pronajatého objektu a nebylo tedy možné konstatovat nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v uvedené formulaci kombinující institut disimilovaného právního úkonu a neunesení důkazního břemene nebylo tedy možné shledat nesrozumitelnost, neboť z rozhodnutí byla seznatelná skutečnost vytýkaná žalobci spočívající v neunesení důkazního břemene ohledně zmíněného výdaje.

K dalšímu bodu kasační stížnosti stěžovatele, v němž bylo vyjádřeno jeho přesvědčení, že jednatel majitele nemovitosti p. J. V. byl vyslechnut jako tzv. osoba přezvědná, a nikoliv jako svědek, Nejvyšší správní soud konstatuje, že postavení této osoby v daňovém řízení bylo správcem daně i žalovaným posouzeno nesprávně. Nejvyšší správní soud se seznámil s obsahem daňového spisu a s úředním záznamem pořízeným s p. V. jako s osobou přezvědnou a dospěl k závěru, že tato výpověď měla být správcem daně klasifikována jako svědecká výpověď a měla proto při ni v souladu s § 16 odst. 4 písm. e) daňového řádu být umožněna účast žalobci (jeho zástupkyni). Nejvyšší správní soud odkazuje na názor Ústavního soudu vyslovený v nálezu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02, v němž se praví, že *„jestliže je příslušná osoba dotazována na důležité okolnosti v daňovém řízení, jež se týkají jiných osob, jsou-li jí známy (§ 8 odst. 1 věta první zákona č. 337/1992 Sb.), jedná se zjevně o výslech svědka. Správce daně tedy není oprávněn volně volit mezi těmito právními úkony, nýbrž musí přihlédnout k jejich skutečnému obsahu, a to již z důvodu ochrany práv subjektu, s nímž je vedeno daňové řízení. Svědek je dle zákona povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčet. O tom musí být poučen a poučen musí být i o následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi. Pro účely dokazování v daňovém řízení je však třeba preferovat použití bezprostředních, tj. před dožádaným správcem daně provedených důkazů. Daňový subjekt vzhledem ke zmíněné zásadě „rovnosti zbraní“, má právo se s těmito důkazy seznámit (a tedy nikoliv až s jakýmsi jejich shrnutím či zhodnocením provedeným dožádaným správcem daně). I na daňové řízení se vztahuje pravidlo, že finanční orgány jsou povinny postupovat ústavně konformním způsobem, což ve zmiňovaném kontextu zejména znamená umožnit stěžovateli, aby jeho věc byla projednávána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům [čl. 38 odst. 2 Listiny] (viz nález ze dne 11. 9. 2001, sp. zn. I. ÚS 591/2000; publ. in: Ústavní soud, Sbírka nálezů a usnesení, C. H. Beck, sv. 23, č. 133).“*

Tento náhled Ústavního soudu na klasifikaci svědka v daňovém řízení rozšířil povinnost postupovat v souladu s ustanovením § 16 odst. 4 písm. e) daňového řádu vždy, kdy je správcem daně ve vztahu k daňovému subjektu prováděno dokazování. V dané věci není pochyb o tom, že výslechem p. J. V. bylo prováděno dokazování; z úředního záznamu vyplynulo, že tato osoba byla dotazována na okolnosti týkající se skutečností, jež mohla

vnímat vlastními smysly, jednalo se tudíž o svědeckou výpověď a v souladu s ustanovením § 16 odst. 4 písm. e) daňového řádu měl žalobce právo klást svědkovi při jednání otázky. Navíc je ve Zprávě o kontrole daně z příjmu fyzických osob ze dne 14. 8. 2000, čj. 102757/00/289932/1954, mj. uvedeno: *„Na základě vyhodnocených získaných důkazních prostředků správce daně konstatuje: Majitel objektu p. V. na P. n.. 5 o opravách nebyl prokazatelně uvědoměn, o opravách nevěděl, nedal k nim souhlas a nebyl požádán o náhradu nákladů spojených s opravou střechy.“* Sám správce daně tedy připustil, že informací získaných od osoby, kterou označil za osobu přezvědnou a nikoliv za svědka, použil ve Zprávě o daňové kontrole jako jednoho z důkazních prostředků. Žalovaný však ve svém rozhodnutí uvedl, že p. J. V. byl vyslechnut pouze jako osoba přezvědná s cílem zjistit co nejvíce informací týkajících se faktického provedení oprav na žalobcem pronajaté nemovitosti a že teprve na základě obecných informací sdělených p. J. V. byl proveden konkrétní výslech svědků, jemuž byla přítomna zástupkyně žalobce, a až tyto svědecké výpovědi byly použity jako důkazní prostředek. Toto tvrzení žalovaného je však v rozporu s citovanou částí Zprávy o daňové kontrole, v níž byla za jeden z důkazních prostředků označena i výpověď p. J. V.. V takovém případě se však s ohledem na citovaný nález Ústavního soudu jednoznačně jednalo o výpověď svědka a nikoliv osoby přezvědné se všemi procesními důsledky z toho plynoucími.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených skutečností konstatoval, že daňové řízení bylo zatíženo vadou, neboť výslech p. J. V. nebyl svým obsahem výslechem osoby přezvědné, jak tvrdil žalovaný, nýbrž se jednalo o výslech svědka. Proto měl žalobce právo být k takovému úkonu správce daně předvolán a mělo mu být umožněno klást tomuto svědkovi otázky. Tím, že správce daně nevyslechl p. J. V. jako svědka, nýbrž toliko jako osobu přezvědnou, a získaných informací použil jako důkazního prostředku, bylo daňové řízení zatíženo vadou. Tato vada však podle názoru Nejvyššího správního soudu v daném případě nedosáhla takové intenzity, aby mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ve stejné věci jako p. J. V. byli totiž vyslechnuti jako svědci další tři osoby, a sice pánové M. V., F. D. a P. K., při jejichž výslechu bylo postupováno zcela v souladu s procesními požadavky; tyto osoby poskytly správci daně informace totožné s těmi, které uvedl ve svém výslechu p. J. V. a dosvědčily skutečnost, že oprava střechy nemovitosti nebyla provedena. Pokud by však byl p. J. V. jediným svědkem, a na základě pouze jeho výpovědi by správce daně dospěl k závěru o neunesení důkazního břemene žalobcem, jednalo by se o vadu daňového řízení takové intenzity, že by byla způsobilá otřást zákonností napadeného rozhodnutí; v situaci, kdy byly provedeny další svědecké výpovědi postupem zákonu odpovídajícím, tomu tak však není. Krajský soud v Brně proto pochybil, když tuto skutečnost shledal být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí; navíc Krajský soud v Brně uvedené pochybení nesprávně označil za nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nikoliv za vadu řízení.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Brně podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil, a to pro nezákonnost; současně věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení, v němž je tento soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu